

קבלה לעם

חיים עם משמעות

גליון מס' 38 | אדר תשע"ט | פברואר 2019 | kab.co.il

עם אחד

אריק פרינץ במלוא המרץ

"גדלתי בישיבה תיכונית והיום אני חבר ועידת מרצ. אנחנו חיים בחברה שסועה לגזרים, הוויכוחים שלנו הופכים לרגשות שנאה, והשנאה הופכת לדרך חיים. נראה שאנו בוחרים לנו צורת חיים מסוימת, מקדשים אותה ושוכחים לחלוטין מהאחר. הייתי רוצה לראות חברה שחיה סביב רעיון האחדות - לא האחידות; חברה שתהיה לה תנועה פנימית, לבבית, שמכסה ובונה קשרים דווקא על פני כל השוני. בקיצו, חברה שתלמד לחיות יחד."

יעל אינבר גורל אחד

"אני מרגישה שבתקשורת ובפוליטיקה מנסים כמה שיותר לסכסך: 'אתיפוי עשה כך' ו'אתיפוי עשה כך'. התחושה היא של אפליה עדתית חד-משמעית! מכירים את השיר 'גורל אחד'? על ההוא ששם אותו כאן למרות שניסנו לברוח, ניסנו לשכוח, אבל לא יכולנו לעזוב? ככה ישראל מרגישה לי. הרי כשפוקד אותנו אסון כמו מלחמה, אנחנו רואים איך כל אחד שוכח מעצמו ועושה שיהיה הכי טוב לכולם. שם יוצאים לפועל העזרה הדדית, הדאגה והמסירות זה לזה. זאת הוכחה שהיחס ההדדי הטוב קיים בפנימיותנו, ואנחנו רק צריכים להוציא אותו החוצה, לא רק בעת אסון או מלחמה."

משה אייזנברג החלום ושברו

"גדלתי במשפחה חרדית בבגליה. עליתי לארץ בגיל 14 למרות התנגדות ההורים. חלמתי על ישראל כמקום הנכון להגשמת האידיאלים, בית שבו נחיה כאחים. אבל כל החלומות התנפצו לי בפנים, האווירה כאן הייתה לי קשה. מצד אחד אנחנו מקשים זה על זה בלי סיבה, אבל מצד שני אני רואה תקווה בעיני הסובבים אותי, תקווה שבזכותה אני מאמין שנוכל לעבור הכול, שנלמד איך לתת מעצמנו זה לזה."

יוסי דבש משפחה אחרת

"אני חי בתל-אביב עם בן זוג וילד. אוהב לטייל בכל העולם אבל יותר מכול אוהב את ישראל. יש בארץ שלנו אנשים מדהימים. הפחד שלי הוא שנקלקל את זה בגלל פערים וחילוקי דעות. במקום ליהנות מהמגוון והשונות המדהימה שיש כאן, אנחנו רוצים שכולם יתנהגו ויחשבו כמונו. אבל זה לא יעבוד. מה שיעבוד זה שנתעלה מעל כל המחלוקות ונתנהג כמו שמתנהגים במשפחה - כולם שונים וכולם רצויים ואהובים באותה מידה."

טניה בר דף חדש

"הפרק הראשון בחיי התחיל כרוסייה הגאה בתרבות בני עמה. כבר בכיתה א' הטיחו בי העלבות קשות וקראו לי: 'היודייה מסריחה!'. עברתי אלפי קילומטרים כדי להגיע לישראל, להפוך להיות יהודיה אמיתית. במקום זה הפכתי 'רוסייה מסריחה!'. אין לכם מושג כמה ההשפלה צורבת. הייתי רוצה להיות במדינה שלא מדביקה תוויות לאנשים אלא חברה המגשרת על השוני, בתרבות שבה כולם שונים אבל חיים באהבת אחים'. אלא מאפשרת לגשר על השוני, בתרבות שבה כולם שונים אבל חיים באהבת אחים."

יהודית יחזקאלי הקשבה מלאה

"בחרתי להיות עיתונאית כי היה לי חשוב להקשיב לקולם של אחרים. ההקשבה לדעות שונות מהדעות שלי, דעות שאינן מתאימות להשקפת עולמי, חיזקה את יכולת ההתבוננות הפנימית שלי ואת ההקשבה לזולת. לא תמיד קל ופעמים רבות אף מתסכל, אבל לדעתי זוהי הדרך לאחדות ברוכה. אחדות, שאינה אחידות ואינה סותרת את הייחודיות של כל אחד מאיתנו, אחדות שיכולה להפוך מחלוקות וסתירות פנימיות, להשלמה ותובנות מאתגרות בלב כולנו."

לכל איש יש דעה. לכל איש יש מפלגה שבה הוא תומך. לבחירות לכנסת העשרים ואחת רשומות עד כה מעל 40 מפלגות, ואם לוקחים בחשבון את טבע האדם האגואיסטי, אז כל אדם הוא מפלגה, רעיון בפני עצמו. בכל אדם עולם ומלואו, שפעמים רבות לא עולה בקנה אחד עם הסובבים אותו. החכמים סיכמו את הרעיון כולו בפתגם אחד: "כשם שפרצופיהם שונים - כך דעותיהם שונות". יותר מזה, אפילו באדם עצמו קיימות דעות מנוגדות ושונות, יום אחד הוא מאמין כך ולמחרת הוא משוכנע אחרת.

כרגע נראה שהפילוג הוא הדבר המשותף בינינו. הפלגנות חוצצת בין אדם לאדם ומציבה בינינו גבולות ברורים, קוד מוסכם בלי מילים של "אל תגע בי ואני לא אגע בך". אנחנו לא רואים תועלת בזה שקיימים אנשים שונים מאיתנו, בעלי דעות שונות לחלוטין משלנו. אך **אולי דווקא שינוי היחס של כל אחד מאיתנו לכל הפלורליזם הזה, יכול כמו במטה-קסם להפוך לגורם שיאחד את העם שלנו?**

האמת שזה כלל לא משנה במי אתם בוחרים: ימין, שמאל, מרכז, קיצוני יותר או פחות, איש צבא או עיתונאי לשעבר - כולם טובים, כולם ראויים. העיקר שנדע לכבד, לוותר, לתת זכות קיום לכל דעה, חיובית או שלילית, אפילו כזאת הנתפסת מזיקה וקיצונית. נכון, קשה לנו לחבר את הפאזל לתמונה שלמה: ימנים ושמאלנים, דתיים וחילוניים, אשכנזים ומזרחים, יהודים ולא יהודים, שונאים ואוהבים - לכל מגוון, עדה או קבוצה בחברה ייחודיות ועושר שחשוב וצריך לשמר ולטפח. אבל עם זאת, עלינו לגשר מעל כל הפערים בינינו, כי הם שמדרדרים אותנו אל פי התהום.

גם בימי קדם, כשהיינו אוסף של חמולות בבבל העתיקה, או מחולקים לשנים-עשר שבטים, או מבדדים בקהילות שונות בכל העולם לאורך אלפיים שנות גלות, מעולם לא ניסנו להעלים או לטשטש את ההבדלים ואת הפערים בינינו, ויחד עם זאת תמיד שמרנו על משהו משותף, מאחד.

מאז שחזרנו ארצה נותרנו קיבוץ של גלויות, ולא הצלחנו להפוך לעם. כיום אנחנו **"אנשים נפרדים המאוחדים בעל כורחם על ידי אויב משותף"**, כמו שאמר בזמנו אחד העם. הדבר היחיד שמצליח לאחד אותנו מעט הוא אותה שנאה יקדת מצד אויבינו. בין אם זו האינתיפאדה המשתוללת ברחובות, מלחמה, אירוע ביטחוני קשה או הרוחות האנטישמיות הנושבות מ"העולם הנאור" לכיווננו. אבל התסריט בכיוון הזה רק הולך ונעשה גרוע יותר, כי ברגע שהשנאה של אויבינו תיחלש, הזלזול והריחוק בינינו יתגברו, ולא יעבור זמן רב עד שאש השנאה והפילוג בינינו תתלהט מחדש ותתפשט לממדים שלא הכרנו, עד כדי מלחמת אחים.

"בכל הדורות והתרבויות ניצב האדם לפני פתרון שאלה אחת ויחידה", כתב אריק פרום בספרו "אמנות האהבה", **"איך להתגבר על נפרדות, איך להגיע לאיחוד, איך לחרוג מחיי כפרט ולמצוא עצמו במצב של אחדות?"**

התשובה לשאלה נמצאת ביסוד האומה שלנו; האחדות היא הבסיס להתהוותו של עם ישראל. בעזרתה קמנו ובלעדיה נפלנו. לכן, כשם שאנחנו המובילים במספר המפלגות במדינה, כך גם ביכולתנו להוביל בהעדרת הגורם המאחד על פני הגורם המפלג. דווקא עם כל הטירוף, ההאשמות ההדדיות והשנאה של מערכת הבחירות הנוכחית, עלינו לפרוש מטרייה של אהבה שתגשר על פני ההבדלים והמאבק בין הדעות השונות. או כמו שכתב החכם באדם: "על כל פשעים, תכסה אהבה".

עלינו כמו להיות במקביל בשתי קומות: בקומה הראשונה נפערים בינינו השסעים עד כדי שנאה עזה, ואילו בקומה השנייה עלינו לכסות אותם באהבה; דרך ההתקשרות הייחודית הזו בינינו, היא סוד החוסן הלאומי שלנו. רק כך תוכל עוצמת החיבור בינינו כעם, רק כך כל ישראלי ירוויח פי שמונה מיליון ותיווצר כאן חברה פלורליסטית מאוחדת, בית חם שמכיל ומתחשב בכל דעה ומחבק לתוכו את כולם.

מנקודת האיחוד הזאת לכו והצביעו. תבחרו במי שאתם מוצאים לנכון, אבל אל תשכחו לאהוב את השוני, כמו במשפחה אחת גדולה. דווקא ריבוי הדעות הוא שצריך לעודד אותנו להתאחד. ומה תהיה הצלחה בבחירות הנוכחיות? אם רק נבחר להיות עם אחד!

אורי לוי

ישראל סיפור אהבה

אבל כוח החיבור לא קיים בנו. הוא טמון כאמור בטבע, ועלינו לגלות אותו באמצעות המאמץ לבניית קשרים חיוביים בינינו. השלמת כוח האגו בעזרת כוח החיבור הביאה את אברהם ואת תלמידיו לגילוי חכמת האיון, היא "חכמת הקבלה".

אברהם היה החכם הראשון שפרסם ברבים כיצד אפשר לגלות את ה"אל", כוח האחדות שבטבע. "התגלות הראשון של אברהם הוא שורש הכול" (כתבי בעל הסולם), ואחריו "התחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העם, ולהודיעם שיש אלוה אחד" (הרמב"ם, משנה תורה). אברהם עשה זאת כי הבין ש"כל האנושות מתחייבת בסופה, בהכרח ובחיוב מוחלט, לבוא עד לידי ההתפתחות המופלגת הזאת" (כתבי בעל הסולם).

משחק החיים

אברהם לא הסתפק בניסיון להשכין שלום-בית בין הבבלים. היה לו חשוב שאחיו ואחיותיו יבינו שהתעוררותו של אותו אגו מופרז לא הייתה יד המקרה. האגו, ניסה אברהם להסביר, הוא כוח מיוחד שנועד לאפשר לבני אדם להתפתח בעצמם, דווקא באמצעות הטיפוס מעל חומות השנאה והפירוד שהתגלו ביניהם. מדוע? כי **כל מאמץ לשמור על אחדות, למרות הדחייה הפנימית הגוברת, מעלה אותם לרמה גבוהה יותר של קשר פנימי ואמיתי ביניהם**. במילים אחרות, אם משתמשים באגו נכון, הוא הופך מִסוד שמחריב את הקשר בין אנשים ליסוד שבונה את הקשר ביניהם ברמה גבוהה אף יותר.

הדבר דומה לשלבים במשחק מחשב: בכל שלב מצפים קשיים גדולים יותר, והמאמץ להתגבר עליהם מביא לשיפור ביכולות השחקן ולהתקדמותו עד לשליטה מוחלטת במשחק. גם האגו שבתוכנו גדל כל הזמן כדי לאפשר לנו להתפתח. עם כל שלב שאנחנו עוברים אנחנו מתגברים על רמה חדשה של אגו, ונעשים מחוברים ומאוחדים יותר. כך עתידה האנושות להיות למערכת אחת, למשפחה אחת שכל פרטיה קשורים זה לזה בקשרי אהבה.

אברהם גילה שהניסיון לשמור על אחדות חרף התגברות האגו הוא הוא משחק החיים. ופרט חשוב נוסף: במשחק הזה אי אפשר לנצח לבד. כל רמת קושי נוספת במשחק נגד הטבע האגואיסטי שלנו דורשת מאיתנו לתמוך זה בזה עוד יותר. אֵל לנו להיכנע לאגו שמתפרץ ומרחיק בינינו, עלינו לעזור זה לזה כדי להתעלות מעליו. זו המשמעות של ערבות הדדית. מעל כל המחלוקות והפערים שמתגלים בינינו, עלינו לפרוס "מטרייה" גדולה של ערבות הדדית שתלך ותגדל יותר ויותר.

כל ניסיונותיהם של אברהם ושל שרה אשתו להסביר את הדברים עלו בתוהו - רוב האנשים לא הקשיבו, כאמור. האגו שהתגבר בתוכם ניתק אותם זה מזה וסתם את ליבם ואת מוחם. אבן נערמה על גבי אבן וקומה התווספה לקומה, כדי להרים אל על את מגדל האגו, מגדל בבל.

אברהם הבין כי רוב האנשים אינם בשלים לתפוס את מה שגילה. אחיו ואחיותיו טרם

ישראל ניצבת היום על פרשת דרכים גורלית; מצד אחד כולם תלויים זה בזה כמו במשפחה, ומצד שני לא רוצים לחיות יחד. זהו מצב בלתי יציב שלא יוכל להימשך עוד לאורך זמן - עלינו לקבל החלטה איך להתקדם מכאן והלאה. כדי להגיע להחלטה הנכונה, כדאי לנו ללמוד על מצב דומה שקרה באזור לפני כמה אלפי שנים...

אחיו הבבלים. "התחיל אברהם אבינו לשוטט בדעתו והוא קטן, ולחשוב ביום ובלילה... וליבו משוטט ומבין, עד שהשיג דרך האמת, והבין קו הצדק, מדעתו הנכונה" (הרמב"ם, משנה תורה). לאחר התבוננות מעמיקה הבין אברהם שהבבלים נמצאים בנקודת מעבר מיוחדת מאוד בהתפתחותו של המין האנושי.

עד אותה עת האנשים התמזגו עם הטבע באופן טבעי, ולכן הרגישו כחלק בלתי נפרד משלם אחד. לפתע ההרגשה הזו נפסקה, הם לא הרגישו עוד מחוברים זה לזה, אלא יש "אתה" ויש "אני" שאינם מעוניינים בקשר.

אברהם הבין שהקרה החברתי המתרחב ביניהם, בניצוחו של האגו, עתיד להמיט עליהם חורבן. הוא ניסה להסביר שעליהם לדבוק בחיבור ביניהם ויהי מה, אולם התענוג החדש מהשליטה על הטבע ועל בני האדם האחרים הקשה מאוד על הבבלים להבין שהאגו הוא ששולט בהם - שיש "אני" ויש "אגו", ואלה שני דברים שונים.

האמת היא, שקשה מאוד לראות את הדברים בראייה אובייקטיבית, להתבונן על עצמנו כשם שאנחנו רגילים להתבונן על אחרים. אברהם הצליח בכך. את הגישה הזו שמאפשרת לאדם להתבונן על עצמו "ממבט על" הוא ניסה להקנות לבבלים.

אחדות הכול

אברהם גילה שלפי חוק ההתפתחות שבטבע, על החברה האנושית להגיע לאחדות. הוא רצה לאחד בין כל הבבלים ולבנות את החברה המושלמת, אך כאשר החל להפיץ בקרב הבבלים את שיטתו, שיטת החיבור המחייבת עבודה אישית כנגד האגו, רק מעטים הבינו את דבריו.

אלה שהבינו את אברהם הפכו לתלמידיו. **הם התאמצו להתחבר זה לזה, חרף האגו שהמשיך לגדול בתוכם ולהפריד ביניהם ללא הרף**. בקשר החדש שהשיגו ביניהם, מעל האגו, הם נדהמו לגלות תופעה חדשה - את כוח החיבור, כוח שקיים בטבע אך היה נסתר מהם.

במציאות, כפי שמסביר המדע, כל חומר מורכב משני כוחות מנוגדים, כוח מחבר וכוח מפריד, הנקראים גם "כוח חיובי" ו"כוח שלילי". בטבע יש איון בין שני הכוחות. אברהם גילה שהן האדם והן החברה האנושית מתפתחים למעשה על ידי הכוח השלילי - כוח האגו בלבד. הוא הבין שמחות התפתחותו כבני אדם היא להשלים באופן הכרתי את הכוח השלילי באמצעות הכוח החיובי, כוח החיבור.

"במעמקי נשמתה של האומה, אי שם במרחקים, קבור עמוק עמוק, מעבר לתודעה ומעבר לכל דמיון, כוח יצירה מסתורי, שאי פעם בעתיד יתגלה ויפרוץ החוצה בקול נורא, אדיר וחזק שיעורר התפעלותו של העולם כולו ואפילו של היהודים עצמם" (הלל צייטלין).

כשמדברים על שורשי האומה הישראלית, אין הכוונה ליחסים הקהילתיים הטובים ששררו בארץ ישראל מפעם לפעם, בתקופת קום המדינה או לפני עשרים-שלושים שנה. גם לא לקהילות היהודיות שטופחו בארצות הפזורה במשך הגלות, אלא לשורשי האומה הישראלית הטמונים בתקופה רחוקה הרבה יותר, שתחילתה לפני כארבעת אלפים שנה.

שורשי האומה הישראלית

לפני כארבעת אלפים שנה במסופוטמיה, חבל ארץ קדום באזור עיראק, חיה הציוויליזציה העיקרית של אותם ימים כמשפחה אחת גדולה. בבבל העתיקה, כולם דיברו שפה אחת, הבינו והרגישו איש את רעהו, ככתוב: "ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים" (בראשית יא, א). הבבלים היו גם קרובים מאוד לטבע, ופשוט היה להם טוב.

עד שלפתע, ללא כל הודעה מוקדמת, החיים הרגועים והשקטים של תושבי בבל באו אל קצם. אגו בעוצמה שטרם נראתה כמוותה בעבר, התפרץ מתוכם והחריב את הכול. מאחווה לשנאה, מחמימות לקרירות, משפה אחת לשפות רבות, מגורל משותף לזרות - משפחתם המאוחדת נקרעה לגזרים. הבבלים שכחו את הקשרים שהיו ביניהם והחלו לרמוס זה את זה. מדינתם הקטנה התפצלה למחנות. בבל העתיקה שקעה באי סדר, במהומות ובמאבקים פנימיים.

גם הטבע הפך מושא לכיבוש. ההרמוניה ששררה בין האדם לטבע פינתה את מקומה לרצון לנצל את הטבע לשם השגת מטרות אנוכיות. תהום נפערה בין האדם לטבע, שהלכה והתרחבה עם השנים. מגדל בבל, שסימל את ההתפרצות האגואיסטית דאז, ירה את יריית הפתיחה להתעצמות הפירוד והניכור.

המהפכן הראשון

אחד החכמים שחיו בדור ההוא, אברם בן תרח שלימים נקרא אברהם אבינו, ראה את הכאוס שהתחולל סביבו וסירב להשלים עימו. הוא החל לחקור את התופעה שהתרחשה בקרב

קודם כול לפני הכול

עצמו לרגע את העיניים.

תארו לעצמכם שכל ישראל היא משפחה אחת גדולה: אתם נכנסים לביטוח הלאומי ואח שלכם הוא הפקיד, אתם הולכים לקופת חולים והרופאה היא אימא שלכם, אתם מכניסים את הרכב למוסך - זה הדוד שלכם שנמצא מתחת לג'ק, אתם מזמינים טכנאי כי המחשב התקלקל ואחין שלכם מגיע לתקן.

בכל מקום אתם פוגשים קרוב משפחה אחר.

אז איך אתם מרגישים?

פקחו את העיניים. אוי למה שהן רואות. אתם נכנסים לבנק ומרגישים שיועץ ההשקעות רוצה להרוויח על חשבונכם, אתם הולכים לקופת חולים לקבל חוות דעת שנייה כי אתם לא סומכים על הרופא, אתם לא מזמינים טכנאי אליכם הביתה בלי שהחבר הכי טוב שלכם המליץ עליו. אתם חיים במגננה.

מה יעצור את החקלאי מלהשליך טונות של ירקות רק כדי לאלץ אתכם לשלם חמישה עשר שקלים על עגבנייה? מה ישכנע את היצרנים לא לייצר מדפסת שתתקלקל במכוון רק כדי לחייב אתכם לקנות חדשה? מה ימנע מהילדים בכיתה של הבת שלכם לעשות עליה חרם רק בגלל שהיא "לא כמו כולם"? ומה חסר לנו כדי לשבור את חומות המגן שבינינו?

מה שחסר לנו, זה להרגיש כמו משפחה. לא המשפחה המפורקת שאנחנו רואים היום, אלא המושג האמיתי של המשפחה, שבה אף אחד לא מעוניין לפגוע באחר, שבה כולם רוצים לעזור לכולם מכל הלב, במה שהם רק יכולים. בפשטות, בלי חכמות. משפחה זה עניין רגשי, שבא מהלב ולא מהשכל.

אבל איך מגיעים לזה? זה עניין של החלטה. שעוברים לתדר אחר, לסביבה שונה, מ"אני" ל"אנחנו". שבשיחות סלון אנחנו לא מודדים למי יש יותר, אלא מי נותן יותר. שבעבודה אנחנו לא מדברים זה על זה, מרכלים, אלא מדברים זה עם זה, תומכים. שבחינוך אנחנו לא זורעים תחרות דורסנית, אלא מטמינים שיתוף פעולה והדדיות. שלפני שאנחנו מדברים, או אפילו חושבים מחשבה על האחר, אנחנו קודם מודדים אותה על עצמנו כמו בגד - יפה? מתאים לנו? אם כן, אפשר להעביר.

על רקע טירוף מערכת הבחירות שבפתח, העיתון הזה הוא הניסיון שלנו לייצר כזאת סביבה, כזאת משפחה, כזאת תזכורת לדבר החשוב ביותר בחיינו: היחסים בינינו.

נכתב באהבה על ידי חברי המערכת:

דודי אהרונ, אורי לוי, סמיון וינוקור, יואב ברנשטיין, רות שיי, ליאור גור, מיכאל מילר, דנה נהרי, אור ברנשטיין. **הגהה:** רחלי לבנת, תמר אקרמן. **עיצוב גרפי:** סטודיו PERRY-CREATIVE

עמותת "קבלה לעם" שמה לה למטרה להביא את שיטת החיבור לכל אדם ללא הבדל מין, גזע, דת ושפה.

1-700-509-209 kab.co.il

ידיהם יזרמו ניצוצי ההזדככות לכל המין האנושי שבעולם כולו, שיוכלו להבין את הנועם ואת השלווה השרויים בגרעין של אהבת זולתו" (כתבי בעל הסולם).

במבט על העולם כיום, אלפי שנים לאחר האירועים ההיסטוריים שהוזכרו, אפשר לראות לא מעט קווים מקבילים לתקופת בבל הקדומה. האגו המתגבר דחף את המין האנושי לבנות את מגדל בבל המודרני - רשת סבוכה של קשרים חובקי עולם, המבוססים על אינטרסים אגואיסטיים צרים. הגענו לקומה האחרונה של המגדל, שבה חיים למעלה משבעה מיליארד איש בתלות הדדית לוחצת.

מצד אחד אנו תלויים זה בזה עד מאוד, אך מצד שני אנו נפרדים ומנוכרים זה מזה. לכל אחד יש אגו מנופח, ואנו כמו זוג על סף גירושין קשים - קשורים ונדחים בו זמנית. מצב כזה עלול לגרום לפיצוץ בכל הרמות. אנו חווים הקצנה ביחסים הבינלאומיים, הסלמה בטרור, הרעה במצב האקולוגי ומשברים כלכליים עולמיים, וגם בחיי הפרט היחסים נעשים גרועים יותר ויותר - התא המשפחתי מתפרק, הניכור הדיכאון, הבדידות והייאוש גוברים, ועמם גם השימוש בתרופות הרגעה ובסמים. אם נרצה בכך או לא, היהודים מואשמים, בסופו של דבר, בכל תחלואות העולם.

העולם זקוק לשיטה שתאפשר לו להתמודד עם האגואיזם ההרסני, הן בהיבט הכלכלי-חברתי והן בהיבט האיש. ואנחנו, העם היהודי, צאצאיה של אומה שנוסדה על בסיס אהבת הזולת והתחייבה בזמנו לחיות "כאיש אחד בלב אחד", יכולים סוף סוף ללמוד כיצד להתחבר ולחבר את כל העולם. כך נרסן את האגואיזם ההרסני, נפחית את מידת האנטישמיות ששוב הרימה את ראשה המכועה, ונביא להיפוך ביחסים הבינלאומיים: מצב שבו אומות העולם יכירו ויקירו את העם היהודי.

אולם השלב הבא בהתפתחותם לא בושש לבוא. למרגלות הר סיני צמח ביניהם אגו ברמה חדשה. "הר" פירושו הרהורים, ו"סיני" מרמז על שנאה, כפי שמסביר במקורות. כאן, אל מול ההר, עמדה קבוצת האנשים שיסד אברהם במבחנה הגדול ביותר: האם יצליחו לעזור זה לזה להתגבר על השנאה ולבנות את עצמם כעם מאוחד? "ויֵיחַן שם ישראל נגד ההר - כאיש אחד בלב אחד" (שמות יט, ב, פירוש רש"י). בני ישראל אכן צלחו את המבחן.

במעמד זה קיבל עם ישראל הכוונה כיצד להפוך את היחס האגואיסטי לזולת, ליחס של השפעה ואהבה. השפעה מלשון הענקת שפע, ואהבה שאינה תלויה בדבר, אהבה טהורה. משה רבנו למעשה התאים את שיטת החיבור של אברהם לרמה ההולכת וגוברת של האגו שהתגלתה עתה בבני ישראל, והעניק לה את השם "תורה", מלשון "אור" ומלשון "הוראה".

התורה, שיטת החיבור, או בשמה הפופולרי "חכמת הקבלה", לא נועדה רק לישראל, שכן "דבר תכלית הבריאה מוטל על כל המין האנושי יחד: שחור כלבן וכצהוב בלי שום הבדל" (כתבי בעל הסולם). בסופו של דבר האנושות כולה אמורה להגיע לחיבור מושלם, לכן ברגע שקיבל עם ישראל את השיטה לחיבור, הוא קיבל עימה גם הגדרת תפקיד - להוביל את העולם כולו לחיבור, ליחסים מתוקנים של השפעה ואהבה. כמו שכתב הרב קוק: "העם הזה נוצר ובא בשביל כל תבל, להכשרת עתידו" (חדריו).

ערבות כלל-עולמית

קידום העולם כולו לעבר השלמות הוטל כאמור על ממשיכי דרכו של אברהם. בעל הסולם, במאמרו "הערבות", כותב על כך: "האומה הישראלית נתקנה ונעשתה כמין מעבר, שעל

החיבור ביניהם הוריד אותם למצב שנקרא "מצרים". מצרים - האימפריה שקידשה את המרדף אחר השררה, פולחן הגוף והסגידה לחומר - מסמלת את האגו החדש שהשתלט על בני ישראל. "מצרים היא בעיקר אהבה עצמית", מגדיר הרב"ש בכתביו, "לכן המצרים שלטו על עם ישראל, שילכו בדרך שלהם הנקראת אהבה עצמית. והיה קשה לישראל להתגבר על המחשבות האלו. וזהו שכתוב, 'ויאנחו בני ישראל מן העבודה'" (שם).

ככל ש"בני ישראל" התנתקו מאהבת הזולת ומהערבות ההדדית, הם חשו יותר סבל ולחץ. מבחוץ לחצו עליהם המצרים, "איש מצרי מכה איש עברי" (שמות ב, יא), ומבפנים גאו בהם תחושות קשות של בדידות, של חוסר שייכות ושל ניכור. כל אחד הרגיש שבתוך עמו שלו הוא שרוי בין שונאים, "שני אנשים עברים ניצים" (שם, ג). הייתה זו הרגשת עבדות כפולה, "חושך מצרים".

הסבל המתגבר גרם להם בהדרגה להרגיש שהם מוכנים לעשות הכול כדי לשוב ולחיות בערבות הדדית. הם הבינו כי רק כך יוכלו להרגיש שוב כמשפחה אחת, כחברה מאוחדת, וכי החיבור הוא הדרך היחידה לברוח מהמצב הנורא שנקרא "מצרים". לשם כך היה נחוץ להם מנהיג חדש שייתאים את שיטת אברהם למצבם במצרים, מנהיג שיהיה מסוגל לאחד אותם שוב מול הרמה האגואיסטית החדשה. כך עלה משה על במת ההיסטוריה.

המנהיג הדגול בהיסטוריה

משה נמצא כבעל הכישורים המתאימים להנהיג את העם לא בזכות יכולת דיבור או כושר שכונו, ואף לא בזכות פרוטקציה כלשהי - אלא בזכות אותה התכונה שהייתה טבועה גם באברהם: תכונת החסד, הדאגה לשלום הזולת. בהנהגתו של משה התאחדו בני ישראל ויצאו מעבדות לחירות.

הרגישו את הרע ואת הנזק שגרם האגו המתפרץ ביניהם. נהפוך הוא, הם סברו כי על ידי האגו הם יכולים להרוויח, להצליח ולשגשג. כל אחד שאף להגשים את "החלום הבבלי", לבנות לעצמו מגדל שראשו בשמים.

בשלב מסוים אסף אברהם את תלמידיו ועזב את בבל. הוא החל "מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה, עד שהגיע לארץ כנען" (הרמב"ם, משנה תורה). אברהם דיבר עם האנשים שהיו מוכנים להקשיב. "וכיוון שהיו העם מתקבצים לו ושואלים לו על דבריו, היה מודיע לכל אחד ואחד לפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת, עד שנתקבצו אליו אלפים ורובות, והם אנשי בית אברהם" (שם).

כך נולדה קבוצת "בית אברהם" אשר לימים הפכה לעם ישראל. עם שהמקור שלו אינו ביולוגי-טבעי, ככל העמים, אלא אידיאולוגי-רעיוני. קבוצת אנשים זו צעדה בעקבות התהליך החברתי-רוחני החדש שהתווה אברהם.

אברהם לימד שצריך להתחבר מעל כל השוני. כתוצאה מכך "התקבצו אליו קהילה גדולה שנקראו 'אנשי בית אברהם', והיה הדבר הולך וגדול עד שנעשה קהל עדת ישראל" (שם משמואל).

יורדים למצרים

החברה שבנו ממשיכי דרכו של אברהם בארץ ישראל פרחו והתרחבה. נולדו להם ילדים ונכדים שחונכו להסתכל על העולם בעין אהבת ומתחשבת. אולם כעבור זמן מה שוב פרץ האגו שהפריד ביניהם. היה עליהם להתקדם שלב נוסף בהתפתחות, אך האגו הכניע אותם. הקרע שנוצר ביניהם בא לידי ביטוי בשפל כלכלי-חברתי שהידרדר עד כדי רעב בארץ כנען, ואילץ אותם לרדת למצרים.

המשבר ביחסים שהביא לבסוף לירידה למצרים מתואר במקרא בסיפורם של יוסף ואחיו. חוסר

מהי שיטת החיבור העתיקה שמלמדת חכמת הקבלה, מה הייתה הסיבה לגניזתה, ומה מביא כיום לפריחתה? הספר "גשר צר מאוד" מבטא את המאבק ההיסטורי בעם ישראל על גילוי חכמת הקבלה, ופותח בפנינו אופקים חדשים להבנה מעמיקה של המציאות בה אנו חיים בראי ההיסטוריה של עם ישראל.

סרקו את הקוד ורכשו את הספר במחיר השקה!

אם לא נתאחד ניכחד

דודי אהרונ

זה לא סוד שלא אוהבים אותנו. ההיסטוריה שלנו תמיד על כף. אבל היום נראה שהגענו לשיא. כמעט בכל מדינה בעולם נשמעות טענות ואף נקטות פעולות נגדנו. במקום לשבת ולבכות על מר גורלנו, בואו נבין מה עושים

הנה תיאור מזעזע של תקרית אנטישמית, אחת מיני רבות, שסביר להניח שלא שמעתם גם עליה בכלי התקשורת: גבר יהודי כבן חמישים מתהלך ברחובות ניו-יורק בדרכו הביתה מבית הכנסת. הוא חולף על פני אדם זר שנועץ בו מבט חד, ומברך אותו בשלום מנומס. לא חולפות שלוש שניות, כפי שמתעדת מצלמת האבטחה ברחוב, ופתאום הזר קופץ על היהודי, מצמיד אותו לגדה, הולם בו באגרופיו וחונק אותו.

"כשניסיתי להימלט בכוחותיי האחרונים תוך שאני זועק לעזרה", משחזר היהודי, "סינן התוקף: 'אתה לא צריך עזרה - אני הולך להרוג אותך כאן ועכשיו'". למזלו של היהודי, שני עובדי-אורח נחלצו לעזרתו ברגע האחרון. זה עדיין השאיר את הקורבן עם פנס בעין, צלע שבורה ושריטות על גבו וצווארו, אולם הכאב העיקרי שאינו מרפה ממנו הן צעקותיו של התוקף: "אני שונא יהודים".

לא רק בני-יורק מתגברות ועולות אל פני השטח תקריות אנטישמיות מזוויות, אלא בכל רחבי העולם. רק בשנה האחרונה נערכו עשרות "חובשים כיפה" ברחבי גרמניה, כדי לחזק את הקהילה היהודית לאור העלייה באלממות כלפיה; עשרות אלפי יהודים בצרפת עברו דירה בעקבות גילויי אנטישמיות, ובאוקראינה מפגינים ברחובות: "עולם ללא יהודים".

כ-80 שנים לאחר השואה, מתמודדים יהודי העולם עם עלייה חדה של מאות אחוזים במקרי האנטישמיות כלפיהם. בדיון בכנסת בתחילת השנה חשפה "הליגה נגד השמצה" תמונה מדאיגה: מספר התקריות האנטישמיות בבתי הספר היהודיים הוכפל, בקמפוסים חלה עלייה של 59% באירועים אנטישמיים, ו-1,299 תקריות דווחו ברחבי ארה"ב בשנה החולפת - החל מהשחתת רכוש וכלה בפגיעה פיזית.

"היהודים גונבים את כל הכסף שבעולם"

מבט חטוף על ההיסטוריה של העם היהודי מגלה שתמיד מפנים כלפיו אצבע מאשימה. יש מעין הסכמה כללית, חוצה תרבויות ותקופות, האומרת "היהודים אשמים עד שיוכח אחרת". "היהודים הם בני השטן" נכתב עליהם בברית החדשה לאחר רצח ישו, "היהודים מרעילים את הבארות" העלילו על היהודים בזמן המגפה השחורה בימי הביניים, "היהודים גונבים את כל הכסף שבעולם" הואשמו היהודים בעקבות המשברים הכלכליים העולמיים, וכמובן, "ישראל רוצחת ילדים ונשים", השמיצו כלי התקשורת העולמיים בזמני המלחמות והמבצעים הצבאיים האחרונים של ישראל.

גם גדולי ההוגים, הפילוסופים וההיסטוריונים הרומים והיוונים, כמו מנתון, פילון האלכסנדרוני, סנקה וטקיטוס, טענו שהיהודים הם "מקור לקללות ולמחלות". אבות הנצרות, יוחנן המטביל ולותה, כינו את היהודים "בני השטן ומגפת פשפשים". היציאה כנגד הדעה הקדומה והבערות לא הפריעה להוגי עידן הנאורות, וולטר ג'ורדנו ברנו, לטעון שהיהודים הם "גזע מצורע המהווה מטרד וסכנה, וראוי לעקירה מן השורש מרגע לידתו".

הנרי פורד, מייסד חברת פורד העולמית, הפיץ ברבים את "הפרוטוקולים של זקני ציון", והמלחין ריכרד ואגנר, אמר כמה עשורים לפני שגרמניה הנאצית החלה להשתמש בתאי הגזים ש"היהודים הם תולעים, חולדות, כינים. צריך להשמיד אותם כמו כולירע עד המיקרוב האחרון, כי אין כנגדם אף אמצעי למעט גזים רעילים".

בעידן הווירטואלי, שפע של קריקטורות אנטישמיות, שכל פרט בהן מחושב בקפידה, מעבירות מסר נוקב: אם בעבר היו אלה ילדים נוצרים שנשחטו על ידי יהודים כדי לאפות מצות לפסח, היום הקורבן הם ילדים ערבים. ככל שהדבר יישמע לא הגיוני - מדובר בגלגול מודרני של עלילת דם המלווה את היהודים עוד מהעת העתיקה, יותר מאלפיים שנה. אולם, לאורך מאות השנים, לא ישבו היהודים והצרו על מר גורלם. על אף מספרם המועט ופיזורם הרב בעולם, הם השפיעו רבות ובאופן חיובי על ההיסטוריה האנושית.

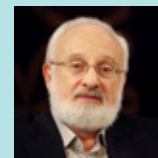
להוקיע במקום להוקיר

היהודים הביאו לעולם את התנ"ך, את יסודות המשפט, את האתיקה ובעצם את רוב מערכת המוסר. הם המציאו את האלפבית ואפילו יזמו יום חופש שבועי למעמד הפועלים העולמי. לכל אורך ההיסטוריה תרמו היהודים באופן חסר תקדים להתפתחותה המדעית, התרבותית, החברתית והטכנולוגית של האנושות.

כיום למשל, על אף שהיהודים מונים רק 0.2% מאוכלוסיית העולם, 27% מזוכי פרס נובל בפיזיקה ו-31% מזוכי פרס נובל ברפואה הם יהודים. 21% מחברי אגודות הסטודנטים באוניברסיטאות היוקרתיות ביותר בארה"ב ("ליגת הקיסוס" - Ivy League) הם יהודים. 37% מהבמאים זוכי האוסקר, כל זוכה שני בפרס

להסתכל לאמת בעיניים

הרב ד"ר מיכאל לייטמן

בשנת 1963, בהיותי בן 17, עברתי ללנינגרד, סנט פטרסבורג של היום, בירת התרבות הרוסית, מעוז האינטלקטואלים. באותה התקופה הייתה האנטישמיות ספוגה בחומות העיר ומורגשת בכל פינה.

היה לי קשה לחיות באווירה עוינת ולהשלים עם ההרגשה של חוסר האונים, לכן מייד כשהתאפשר לי, בשנת 1974, לאחר ארבע שנים שבהן הייתי מסורב עלייה, עליתי סוף סוף לישראל.

אומנם עליתי לארץ, אך הרגשת האנטישמיות נצרכה בי לעד. רק בחלוף מספר שנים, משנחשפתי להשקפת העולם של חכמת הקבלה, קיבלתי נקודת מבט חדשה על תופעת האנטישמיות.

ב-1979 הגעתי למקובל הרב ברוך שלום הלוי אשלג (הרב"ש). ממנו למדתי במשך שתיים-עשרה שנה את חכמת הקבלה האותנטית שספג מאביו, הרב יהודה אשלג, הידוע בכינויו "בעל הסולם" על שם פירוש הסולם שכתב לספר הזוהר. שניהם היו מאנשי הרוח הגדולים של המאה העשרים, ומהם התחלתי להבין את ההתרחשויות העולמיות מזווית ראייה חדשה.

בשנות לימודי אצל מורי הרב"ש, לא אחת סיפר לי על רגשותיו העזים של בעל הסולם ועל קריאתיו הנואשות לקהילה היהודית ולראשיה שלא להתעלם מהאנטישמיות המתגברת.

כבר ב-1919, עמד בעל הסולם על הסכנה המרחפת מעל ראשי היהודים, ולכן הרגיש חובה למהר ולפעול. הוא ארגן בוורשה שבפולין קבוצה בת מאות משפחות במטרה לעלות יחד לארץ ולהקים בה יישוב משותף. אך כשנודע העניין לרבנים אחרים, הוא ספג מהם קיתונות של בוז והם התנגדו לכך בכל תוקף. לבסוף, בעל הסולם ומשפחתו עלו ארצה לבדם ב-1921.

בארץ ישראל המשיך בעל הסולם בפועלו. בשנת 1933 פרסם סדרת מאמרים המתריעים על האסון המתקרב, והפיץ אותם בקרב העם.

ממדי החורבן שהותירה השואה גרמו לו לכאב רב, אך גם לאחריה המשיך להתריע על כך שהאנטישמיות היא לא תופעה ברת חלוף. בכתבי יד שנתרו על שולחנו בערוב ימיו, בשנות החמישים, נמצא הכתוב:

"כבר מסרתי עיקרי דעותי בתרצ"ג (1933). גם דיברתי עם מנהיגי הדור, ודבריי לא נתקבלו אז, אף על פי שצווחתי ככרוכיה והזהרתי אז על חורבן העולם, לא עשה זה רושם. אבל עתה, אחר הפצצה האטומית והמימנית, אני חושב שהעולם יאמינו לי שקץ העולם מתקרב ובא בצעדים נמהרים, וישראל יהיו נכוים תחילה לשאר האומות כמו שהיה במלחמה הקודמת. על כן היום טוב לעורר את העולם שיקבלו תרופתו היחידה, ויחיו ויתקיימו" ("כתבי הדור האחרון").

שנים רבות עברו מאז השואה, דבריו של בעל הסולם נשכחו והעולם התקדם הלאה. את העבר הנחנו בקופסה שחורה וסגורה, שנפתחת לרגע ביום השואה כמו פצע עמוק וישן בלב האומה שמנסה להגליד עם השנים.

רבים סבורים כי ברמה הגלובלית סכנות האנטישמיות כבר מאחורינו, הרי האנושות התקדמה, חוקקה חוקים כנגד האנטישמיות ולא תסבול עוד זוויות כאלה. לרוב איננו רואים ביחס העוין שמתגלה כלפינו ובאמצעי הזהירות שאנו נוקטים כישראלים בחו"ל דבר נורא כל כך, וכל עוד לא קורה חלילה אסון גדול, אנו מעדיפים להאמין שיהיה בסדר.

עם זאת, **בשנים האחרונות חלים שינויים מדאגים בסדרי העולם, המציבים דילמות ואתגרים ביטחוניים, פוליטיים וחברתיים, שלא מאפשרים לנו להישאר אדישים.**

העולם הערבי מיטלטל במלחמות בלתי פוסקות, באירופה הזקנה והעייפה פורץ מאבק בין התרבות האירופאית המסורתית ובין האסלאם הקיצוני שהביאו עימם גלי המהגרים. פיגועי הטרור והאלימות הגוברת במדינות השונות באירופה מעוררים פחד ושנאה כלפי המהגרים, ובתוך כך מתחזקות בהן מפלגות הימין הקיצוני.

"ישראל היא מדינה משגשגת והצבא שלנו הוא מהחזקים בעולם, אתה יכול להיות רגוע", "האנטישמיות היא נחלת העבר וכיום רק הקיצונים שבשוליים אווזים בה, הסר דאגה מליבך" - כך לרוב הגיבו אנשים, בארץ ובעולם, כשניסיתי להעביר את רעיונותיו של בעל הסולם, בעשורים האחרונים.

אומנם יש בי תקווה לעתיד טוב יותר לנו ולילדינו, אך איני שקט כלל. אני רואה את המציאות מנקודת המבט שלמדתי מהרב"ש, והיא שונה לחלוטין מכל המקובל. אני רואה מה שראו לגד עיניהם מוריי הגדולים, וכיום, לנוכח המציאות הקשה, איני יכול להעמיד פנים ולהגיד שיהיה בסדר.

אני מודע לגישות הרווחות בנוגע לאנטי-ישראליות שמתפשטת כיום בעולם: מצד אחד, הגישה הטוענת ששונאים אותנו בגלל מדיניות הממשלה ותולה תקוות בהחזרת שטחים וכיצא בזה, ומצד אחר הגישה הטוענת כי אם נהיה חזקים ונעמוד על שלנו יכבדו אותנו בעולם. עם זאת, ברור לי היטב שאף אחת מהן לא תוכל להציע פתרון בר-קיימא.

שתי הגישות האלה, כמו גם גישות נוספות, לוקות בחסר משום שאינן מאבחנות נכון את מקור השנאה כלפי יהודים. **לפי חכמת הקבלה, לא נוכל להפחית את האנטי-ישראליות בשום דרך מוכרת, אלא עד שנגלה את שורש התופעה - הפילוג בינינו - ומתוך כך נבין כיצד לפתור אותה בדרך אחרת, דרך של אחדות.**

התגברות הקולות הרדיקליים בעולם, הרגשת חוסר הביטחון של הציבור החי במדינת ישראל, השנאה ההולכת ומתגברת כלפי המדינה, החרדה שמרגשים יהודים ברחבי הגלובוס - כל אלה מחייבים אותנו למצוא אחת ולתמיד את הנתבי הנכון לבנייה מחדש של היחסים החברתיים בינינו. **רק בנתיב האחדות נצליח להשיב אלינו את השלום והביטחון.**

כי דרכה יבזכרו כל האומות" ("היהודי הבינלאומי - הבעיה המרכזית של העולם", עמ' 28). כמוהו גם אנטישמים אחרים כתבו מתוך תחושת שנאה, מתוך זעם פנימי וחוסר אונים, אבל בעצם תיארו את מה שהם מרגישים באמת מתוקף היותם תלויים ביהודים.

העולם דוחף אותנו לממש את תפקידנו

אם נתבונן בעולם כיום, נראה שכולו לוקה באותה בעיה שורשית של יחסים גרועים בכל רמות הקשר בין בני האדם. אומנם השכלה קיימת בשפע, הטכנולוגיה מתקדמת והעושר הוא אין סופי, אבל חסר קשר טוב בין אנשים. כתוצאה מכך תופסים את מקומם הניכור, הבדידות, הדיכאון והייאוש. התא המשפחתי מתפרק, המתחים והלחצים גוברים והבריאות הפיזית והנפשית מידרדרת. במקביל, האלימות בעולם גואה, אלפי אנשים וילדים נרצחים, גלי האסלאם הקיצוני, פעולות הטרור, האיבה ושאר מיני רעות חולות הולכות וגוברות. השחיתות, הסיאוב, העוני, הניצול של שכבות ועמים חלשים, ההרס האקולוגי והרווח על חשבון אחרים מצויים בכל מקום. הפתרון לכל הבעיות האלה, ללא יוצא מן הכלל, טמון בתיקון חברתי, ביצירת קרבה, בחום, בקשר שיעניק סיפוק נפשי והרגשה טובה. חיבור ואהבה בין בני האדם זו התוצרת שהיהודים מסוגלים לתת ואותה הם מחויבים לייצר.

מנקודת מבטה של חכמת הקבלה ניתן לראות בבירור שהשנאה וההאשמות כלפי ישראל מתרחשות לא משום שההסברה הישראלית אינה טובה או הלובי היהודי לא עושה את עבודתו נאמנה. גם לא משום הגאווה הישראלית ש"אנחנו הטובים ביותר, והם פשוט מקנאים בנו", כפי שרבים בישראל חושבים, או בשל המצב בשטחים. הסיבה האמיתית היא לגמרי אחרת: בטבע מושרשת תוכנית התפתחות שמגדירה כי עם ישראל הוא זה שצריך להביא לעולם את שיטת החיבור בין בני האדם ובין אומות העולם. גם אם מאוד נרצה, לעולם לא נוכל להיות משהו אחר. הנביא יחזקאל, בנבואתו העתיקה, חזה זאת כבר אז כשהתריע מראש: "והעולה על רוחכם היו לא תהיה, אשר אתם אומרים נהיה כגויים, כמשפחות הארצות" (יחזקאל כ', ל"ב).

לעם ישראל יש ייעוד, תפקיד מיוחד. אם אין הוא משמש עבור האנושות דוגמה ליחסים מתוקנים של חיבור ואהבת הזולת, של קשר הדדי חיובי, הטבועים בשורשו, העולם דוחף אותו לממש את תפקידו. או כפי שאנו היהודים מכנים את היחס הזה בשם "אנטישמיות". הרב קוק ביטא זאת כך: "כל רעש עולמי, לא בא בעיקרו כי אם בשביל ישראל, ולכן קרואים אנו כעת לתפקיד גדול, למלאותו ברצון ובדעה, לבנות את עצמנו ואת כל העולם ההרוס עמנו יחד" ("אגרות הראי"ה ב'", עמ' שכד).

מה העולם רוצה מהיהודים? האם הנצח יחיו היהודים תחת איום? האם התנגשות בין העולם ליהודים היא בלתי נמנעת? ומהו הפתרון הכולל לבעיות הללו. "למה שונאים אותנו?" הוא מסע חקירה מעמיק להבנת שורשיה של האנטישמיות והדרך לפתרונה על פי חכמת הקבלה. המסע אינו מתרכז רק בנו, היהודים, אלא מפענח את נתיב התפתחותה המרתק של האנושות בכללה, ומציג תמונה רחבה עתידית של עולם מתוקן.

סרקו את הקוד וקראו את הספר בחינם!

הפוליצר וקורב ל-40% מבין הפילנתרופים המובילים של מגזין "ביזנסוויק", הם יהודים. כל זאת עוד טרם שייחסנו לעם היהודי את התואר "אומת הסטארט-אפ ומדינת ההיי-טק".

לכאורה, על כל שאר האומות היה, לכל הפחות, להוקיר לעם היהודי מעט תודה, אלא שבמציאות פני הדברים נראים אחרת. אומנם מלכתחילה זה נראה חיובי, להוביל ולהצליח בכל דבר, אבל בסופו של דבר, בכל פעם, המציאות טופחת על פנינו. נראה כי העולם לא רק שאינו מעריך את התרומה היהודית לאנושות, יתרה מכך הוא אף סולד ממנה.

לראיה, אין ספור פעמים ניסו להכחיד את עם ישראל, החל בטבח המוני יהודים בעת המרדיות הגדולות נגד הרומאים והיוונים בראשית הספירה, דרך הפוגרומים והרדיפות שהתבצעו ביהודים בחסות הכנסייה ועלילות הדם לאורך ימי הביניים והעת החדשה, וכלה בשואה שבה נספו כתוצאה מהשמדה מכוונת, שישה מיליון יהודים. ובכן, קשה למצוא עם שישתווה לעם ישראל במספר הניסיונות למחוק אותו ממפת המציאות.

מה שקורה כיום אינו אלא ביטוי חיצוני חדש לתבנית חוזרת ונשנית של שנאה שורשית, טבעית, שתמיד רדפה את היהודים. בכל שלב בהיסטוריה לבשה השנאה תירוף גיוני אחר. "בעל הסולם", כתב ב"כתבי הדור האחרון": "עובדה היא שישראל שנואים מכל האומות, אם מטעם דת, אם מטעם גזע, אם מטעם קפיטליזם, אם מטעם קומוניזם, אם מטעם קוסמופוליטיות וכו'. כי השנאה קודמת לכל הטעמים, אלא שכל אחד פותר את שנאתו לפי הפסיכולוגיה שלו".

שנאת היהודים היא תופעה רווחת שקשה לקבלה, לכן מחשבות כמו "לא יכול להיות" ו"העולם השתנה מאז השואה" הן המועדפות עלינו. עם זאת, נוכח הנתונים הקשים נשאלת השאלה - **האם ההיסטוריה חוזרת? ולמה? ומה מקור השנאה התהומית של העולם כלפי היהודים?**

ישראל אחראית על כל מה שקורה בעולם - לטוב ולרע

תארו לעצמכם שהייתם תלויים באדם מסוים, הקובע את גורלכם ומשפיע על כל מאורעות חייכם. בו תלוי אם תחיו, אם תהיו בריאים ואם תרגישו טוב או רע, וכל המשברים והצרות העוברים עליכם הם בגללו. איך הייתם מתייחסים לאותו אדם? קרוב לוודאי שהייתם מפתחים כלפיו רגשות שנאה. באופן דומה, חלק לא קטן מאוכלוסיית העולם חש כך כלפי היהודים.

למה הכוונה? חכמת הקבלה מסבירה שכל האנושות קשורה במערכת קשר אחת, כשבתוך המערכת הזו ישראל הוא החלק הפנימי ביותר. עם ישראל הוא כעולם קטן המשקף בתוכו את האנושות כולה. "בעל הסולם", כותב ב"הקדמה לספר הזהר" (אות ס"ו): "בכל דבר יש פנימיות וחיצוניות, ובכללות העולם נחשבים ישראל, זרע אברהם, יצחק ויעקב, לפנימיות העולם". גם הרב קוק מדגיש שישראל היא "האומה שהאוניברסליות הגמורה טמונה בעומק נשמתה" ("אורות", עמ' קנב), ומבהיר כי "ישראל היא תמצית ההווה כולה, ואין לך תנועה בעולם, בכל העמים כולם, שלא תמצא דוגמתה בישראל" (שם, עמ' קלח).

מכיוון שכך בנויה המערכת האנושית, מסבירים חכמי הקבלה, ישראל אחראית על כל מה שקורה בעולם לטוב ולרע. קשה להבנה, כי בינתיים איננו מרגישים זאת, אך כך בנויה מערכת הקשר מבפנים. ספר הזהר מקביל את הקשר בין ישראל והעולם לאיברים בגוף האדם: "ישראל בין שאר האומות, כמו לב בין האיברים. וכמו שאיברי הגוף לא יכלו להתקיים בעולם אפילו רגע אחד בלי הלב, כך כל העמים אינם יכולים להתקיים בעולם בלא ישראל" (פרשת פנחס, קנב). מכאן נובעת השנאה הטבעית, האיסטינקטיבית כלפי היהודים. בכל האשמה, בכל רדיפה, בכל דחייה, בכל זעם ואיום - העולם מבקש בדרכו להזרים חיים בגוף האנושות, וקורא לעם ישראל: "עליכם לממש את התפקיד שלכם, ולהוביל את כולנו אל האושר ואל תכלית החיים".

באופן לא מודע, העולם מרגיש שבידי היהודים מצוי הפתרון לכל בעיות האנושות והמפתח לאושרה. ולא בכדי: לחץ העולם על ישראל מכוון על ידי תוכנית ההתפתחות האנושית שמוגדרת בטבע. חז"ל ביטאו זאת כשהבהירו: "אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל" (מסכת יבמות סג, ע"א). אם כן, במקדם או במאוחר על ישראל לממש את תפקידם כלפי האנושות, ולקחת אחריות על שלום העולם כולו.

לא רק גדולי ישראל הבינו כיצד בנויה המערכת האנושית ומה תפקידם המקורי של היהודים, אלא גם אנשים שאינם יהודים. ביטוי לכך אפשר למצוא דווקא בדבריו של הנרי פורד, האידיאולוג האנטישמי. פורד סבר שאם היהודים היו מתחברים לביצוע תפקידם, היה העולם כולו מתברך: "לחברה יש טענה גדולה כנגד היהודים. היהודים צריכים להפסיק לנצל את העולם... ולהתחיל לממש את הנבואה העתיקה,

היום שבו הרובוטים ישתלטו על שוק העבודה

עד סוף 2020 כ-50 מיליארד מכשירים, חפצים ואנשים יהיו מחוברים לאינטרנט. נחיה ב"ערים חכמות", נגור ב"בתים חכמים", מקצועות מסוימים ייעלמו ומקצועות חדשים יוצאו. מה יהיו מקורות הפרנסה העתידיים? ומה יעלה בגורל השכר? באיזה עולם נחיה?

אסף אחוין

להתאים את עצמנו למאה ה-21

אומנם הכלכלה עוזרת לנו לחיות, אבל היא אינה החיים עצמם. העיסוק הגובר במודל להכנסה בסיסית אוניברסלית (UBI), לפיו המדינה תשלם לכל אזרח קצבת קיום בסיסית, ללא קשר לסטטוס התעסוקתי שלו, תוך ניתוק העבודה מהשכר, אינו מקרי. הוא משקף ניסיונות מגומגמים להיערך לעידן שבו לא תהיה עבודה, אך פרנסה תהיה בשפע הודות לרובוטיקה המתקדמת. לכן בעידן הדיגיטלי שמאיים על שינוי מקומות העבודה באופן שאנו מכירים היום, עלינו לעסוק בבניית מבנה חברתי חדש שיחליף אתהליך ההתפתחות שהאנושות עוברת. מרגע שהחברה תשתנה - הכלכלה תשתנה.

איך נביא לשינוי? כשם שכיום כולנו תוצרים של מערכת החינוך הציבורית שנוסדה עם האצת המהפכה התעשייתית במאה ה-19 על מנת להכשיר פועלים רבים לעבודה מקצועית בפסי הייצור של בתי החרושת, כך בדיוק עלינו לחולל מהפכה חינוכית שאין כמותה במאה ה-21. כלומר, עלינו להתאים את היחסים בינינו באמצעות חינוך המונים לקראת צורת החברה החדשה.

מה הצעד הראשון? להתיישב מחדש על ספסל הלימודים. ללמוד על העולם הגלובלי ועל טבע האדם, ולדון סביב שולחן עגול כיצד לחזק את היחסים החיוביים בינינו. כוח החיבור החיובי שניציר ונייצב בינינו, יאזן את הכוח השלילי של הטבע האגואיסטי שבנו, יכלול אותו מלפרק מערכות יחסים, ויספק לכל איש פרנסה מבחינה רגשית ונפשית בדמות אושה, שמחה, רוגע ושלווה.

ההבדל בין הרובוטים לבני האדם

"יוזמה חינוכית" כזו מבוססת על חוקי הטבע הגלובלי שמלמדת חכמת הקבלה. האחדות היא המבנה היסודי ביותר בטבע. הטבע שואף לאיזון, לשוויון ולשלמות, ומכיוון שבני האדם הם חלק מהמעגל של הטבע, גם עלינו חלה החובה לפעול בשוויון ובהתחשבות הדדית. ההבדל היחיד הוא שבמקרה שלנו עלינו לעשות זאת באופן מודע בעזרת תהליך חינוכי. בעזרת קידום אידיאולוגיה שקוראת לאחדות, נשים קץ לבעיית האבטלה הגוברת: ייווצרו מקומות עבודה רבים שכל מטרתם היא לחולל את אנרגיית החיבור החיובית. זו תהיה התוצרת שלנו, פרנסה בעלת ערך אנושי נעלה, "שכר" בעבורו אנו עובדים.

במה נעבוד? נהיה עסוקים בפיתוח חברה שתעודד קרבה איש לרעהו, נתרכז בשיפור מיומנויות כמו סבלנות, ויתור ואיפוק כלפי הזולת, ונעלה את המודעות ליחסים החברתיים הסמויים מעינינו. לא נידרש לשנות את התכונות הטבעיות שנולדנו איתן או את אלה שרכשנו במהלך שנות חיינו, אבל כן נצטרך ללמוד איך לייצר בינינו מערכת קשרים יפה והדדית אשר בהכרח תבטיח לנו חיים טובים ומאושרים.

ומה לגבי מצרכים בסיסיים, כמו: מזון, לבוש, דיור ורכב, ושאר השירותים הסוציאליים, כמו בריאות וחינוך? נשאיר זאת לרובוטים ולמכונות החכמות. העודף העצום בכוח האדם יפעיל את המכשור המתקדם, ובמקומות הדורשים תחזוקה בעזרת ידיים עמלות נתגייס יחד ברוטציה וברצון גדול לשרת את החברה כולה.

הרובוטים יוכלו להחליף בהדרגה את התרומה הטכנית שלנו לאנושות, אבל לא את החלק האנושי שטרם פיתחנו. כאשר נתחבר במקצת, האווירה החברתית תלכד אותנו יחד, ותיצור מבנה חברתי-כלכלי חדש שמעולם לא הכרנו: המדינה תהפוך לקהילה משפחתית גדולה, הבעיות הלאומיות והפרטיות ייפתרו מזווית אחרת, וכוח החיבור ירפא את החברה האנושית עד להבראתה המלאה. הכלכלה החברתית החדשה תפטר אותנו לבסוף מהדאגה המתמדת לפרנסה ומהעיסוק המוגזם בחומריות, ותפנה את זמננו לטובת התפתחות אישית, חברתית ורוחנית.

בשנת 2025 העולם עתיד להתנהל אחרת לגמרי. מכונות משוכללות ומחשבים ישלטו בשוק העבודה, מכונות רובוטיות שנוסעות לבד יתפסו את מקומם של נהגי משאיות, מוניות ואוטובוסים. גם בבנקאים לא יהיה לנו צורך, ומקצועות כמו קופאים ונותני שירות נוספים צפויים להיכחד מהעולם. עדיין ידרש כוח אדם שיהיה אחראי על תפעול המערכות הממוחשבות, אך בכמויות קטנות. המסקנה פשוטה: רוב העובדים של היום ימצאו את עצמם חסרי פרנסה.

אם תרחישים שכאלה נשמעים לכם כמו פרומו לסרט מדע בדיוני, הנה כמה נתונים: חברת המחקר "גרטר" צופה כי עד סוף שנת 2020 כחמישים מיליארד מכשירים, חפצים ואנשים צפויים להיות מחוברים לאינטרנט. העולם יהיה מקושר דרך פורמטים כמו "ערים חכמות" ורובו נתגורר ב"בתים חכמים", ומכונות שידועות להעביר מידע ביניהן ולתת פקודות זו לזו ללא קשר אנושי יהיו חלק משגרת יומנו. למהפכה הטכנולוגית הזו קוראים "האינטרנט של הדברים".

יחד עם מקום העבודה, שמהווה היום סוג של "בית שני" עבורנו, צפוי להיעלם גם השכר בצורתו המוכרת - הכסף שנותן לנו תמריץ לקום בבוקר, מדביק בינינו ומחייב אותנו להתפרנס זה מזה. אז מה יהיו מקורות הפרנסה העתידיים? ומה יעלה בגורל השכר?

השינויים שאסור להתעלם מהם

האמריקאים מייחלים לעתיד טוב יותר מאז עלייתו של טראמפ לשלטון, הציפייה שיפתח עשרות אלפי מקומות עבודה חדשים ויעשה את אמריקה "שוב גדולה" היא עצומה. אחרים באנושות מקווים שהישועה תצמח מכיוון מדעי, ושאנשי האקדמיה יציעו גישה כלכלית-חברתית חדשה. בשני המקרים מדובר בטיוח של הבעיה, טלאי על טלאי שלא צפוי להחזיק מעמד לאורך זמן. בסוף נהיה מחויבים להתמודד עם בעיית האבטלה העולמית המעמיקה.

אפשר לנסות לטמון את הראש בחול, כמו רבים באנושות, ולהתעלם מן השינויים האדירים שבפתח, אך יש לקחת בחשבון גורם אחד: טבע האדם האגואיסטי. הוא ימשיך לגדול ולהתפתח ללא הפסקה, יהפוך לפראי יותר, ולבסוף עלול להוביל את האנושות הנבוכה לבחור בין שתי אפשרויות נושנות ומוכרות: מהפכה סוציאליסטית בנוסח קרל מרקס, או משטר לאומי עם מאפיינים נאציים בנוסח היטלר.

על פי חכמת הקבלה, הפתרון טמון בבניית מערכות יחסים נכונות בין בני האדם. הקשרים החברתיים השונים לאורך ההיסטוריה הם אלה שעיצבו צורות משטר חדשות. עוד בימי הביניים, תקופות חברתיות כמו עבדות ופאודליזם, שהתבססו על עבודת אדמה, פיצלו את החברה לשני מעמדות בולטים: אצילים וצמיתים. הטבע האגואיסטי שהתעצם אז באנושות גרם לחיפוש דרכים פתלתולות להרוויח יותר, ובני האדם החלו לפתח אמצעים חדשים שהביאו לשינויים מרחיקי לכת.

בשלהי המאה ה-18 החל מעבר הדרגתי אל העולם המודרני. המהפכה התעשייתית התפתחה בקצב מסחרר וגרמה לאורבניזציה - תהליך שבו המונים באירופה ובארצות הברית עזבו את הכפרים הפסטורליים ועברו אל ערים גדולות שהתפתחו סביב המפעלים החדשים שהוקמו. דמות החברה השתנתה בהדרגתיות, ושני מעמדות חדשים התפתחו: מעמד הבורגנות ומעמד הפועלים.

באמצע המאה ה-19 אופי היחסים האגואיסטיים בקרב החברה האנושית הקצין, וקיבל לבוש כלכלי-חברתי חדש בשם קפיטליזם. השיטה הייתה טובה לשנותיה הראשונות, אך המשבר הכלכלי בשנת 2008 המחיש לרגע לאן עלולים עוד להידרדר, ובאופן כללי, מעטים הם שידעו לשחק לפי כללי המשחק הקפיטליסטיים, והם גם אלה שקובעים אותו - השאג, שהם הרוב הדומם, מפסידים ובגדול.

חדר מורים: כך הטמענו את האיגרת בכיתה שלנו

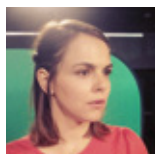
"משמח אותי מאוד שהאיגרת בנושא אחדות העם עולה לסדר היום הציבורי, ושהנושא מטפס בסולם החשיבות בחברה הישראלית. אם עד כה רעיון האחדות היה בבחינת מותרות, כעת הוא מורגש הכרחי בכל כיתה וכיתה שבה אני מלמד. מיום ליום אני רואה עד כמה בני הנוער מתקשים לתקשר זה עם זה, מתקשים לקבל את הדעות של האחר, ואם לא נחנך אותם להציב במרכז הכיתה את המאחד ביניהם, הפילוג ינצח. ככל שנעניק לילדינו מגיל צעיר כלים, למשל ניהול קונפליקטים בצורה טובה ויעילה, כך הם ידעו להסתדר בכל מסגרת בחייהם הבוגרים: בצבא, באוניברסיטה, במקומות העבודה, במשפחה, בחברה. זו ההכנה המשמעותית ביותר לחיים. זה חוק החינוך האמיתי שמחויב בו כל ילד בישראל".

אבינועם יומטוביאן, מנחה סדנאות לנוער

"כמחנכת בבתי ספר יסודיים משך שנים רבות, אני נתקלת לא פעם במורים ובהורים שמקבלים את רעיון האחדות כילדותי, תמים או אוטופי. להם אני מיד עונה שמדובר בהכרח ולא במותרות. המציאות בכיתה, כמו גם בחברה הישראלית - מחייבת אותנו לזה. מדובר בנוסחת קסם; ברגע שאני מייצבת אקלים חינוכי מיטבי ברוח האחדות בכיתה, התלמידים פנויים יותר להקשבה ולמידה. אני צריכה אז להתמודד במהלך רוב השיעור בבעיות משמעות. יתרה מזאת, בגילאים הצעירים, האינטראקציה בין התלמידים היא שמעסיקה אותם. הם כל כך שבויים בשדה החברתי שממלא אותם. לכן, חשוב לי לייצב אווירה של חום, ביטחון, אחדות, שייכות - ערכים הדרושים לכל תלמיד וכל אדם בדור הזה".

רוני בועז, מורה לחינוך מיוחד

"האחדות היא תמצית חיינו. אך בכדי שהמסר החשוב והנעלה הזה יוכל לחלחל עד לילדים שלנו, יש צורך לפעול במימוש עיקרון האחדות בכל רמות החיים ובכל מוסדות החברה - בכלי התקשורת, ברשתות החברתיות, במקומות העבודה, במשפחות, בכבישים ובמסדרונות הכנסת. בלי התחשבות באחר, ילדינו לבטח יגדלו לעתיד לוטה בערפל. לכן, שינוי כלל-חברתי הוא שיכניס אווירה חדשה ובריאה שתחנך היטב את ילדינו. אווירה של אחדות היא שתספק להם דוגמאות חיוביות ותרחיב את גבולות הכיתה לגבולות הארץ כולה".

ברק שירטו, מורה לחינוך גופני

"בחברה הישראלית, ועל אחת כמה וכמה במערכת החינוך, יש הסכמה גורפת שהאחדות, הערכות ההדדית ואהבת הזולת הם ערכים נעלים ורצויים. עם זאת, משנה לשנה אנו עדים לתהליך של הידרדרות ופילוג שהופך קשה יותר ויותר. מגמת התפתחות של טבע אגואיסטי פראי מתפשט בקרב הדור הצעיר ומכרסם כל חלקה טובה, בין אם ביחס התלמידים לחבריהם, להוריהם או למוריהם. בתרבות שבה ה"אני" במרכז, אמירות כמו "אני לא הפראייר שלך" הפכו לטבעיות ומקובלות, ותוכניות ריאליטי מקדמות תחרות דורסנית. אם לא נחנך לאחדות, המילים היפות ישארו בגדר איגרת שנתית. מערכות יחסים משמעותיות - מהרמה הזוגית, דרך הרמה החברתית ועד לרמה הלאומית - נבנות על ויתורים. אין לפרש ויתור כחולשה של אחד הצדדים; לא מדובר בכניעה ובויתור על האני או על הדעות שלי, אלא דווקא בויתור על בלעדיות השליטה שלי במצב לטובת הכלל. מעשה כזה הוא ביטוי לחזק ולגבורה. הוא היסוד לבניית חברה מאוחדת".

נועה גורביץ', מורה לחינוך מוזיקלי

"חומרי הלימוד בבתי הספר צריכים לכוון להכרת האחדות בין כל חלקי המציאות. עלינו לשים דגש על לימוד והכרת האזון, המיזוג וההתקשרות הטבעיים שקיימים בטבע, וכהמשך ישיר לכך, גם את החיבור הרצוי בין בני האדם, כחלק אינטגרלי בריא של מערכת הטבע הכללית.

הפיזיקה למשל, צריכה ללמד אותנו על ההדדיות בין הגלים והחלקיקים שמתקשרים ויוצרים את האטומים השונים, המרכיבים את המציאות סביבנו. הכימיה תלמד אותנו כיצד יסודות כימיים מגוונים מתמוזגים ליצירת החומרים הרבים בעולמנו. הביולוגיה תראה בין היתר איך מתרחשים שיתוף, חילוף חומרים והעברת מידע בין תאים רקמות ואיברים, שמתחברים לבניית אורגניזמים חיים.

בכל רמה הטבע מתבסס על תכונות שונות ומנוגדות המתקשרות בצורה מיטבית כדי ליצור אזון, ולאפשר צורת חיים מתקדמת יותר. כוחות של פלוס ומינוס, חום וקור, התכווצות והתרחבות, גאות ושפל, זכר ונקבה, נשיפה ושאפה ועוד - החיים נשענים על קשרים נכונים וטובים בין ניגודים. דווקא הקיטוב והאחדות על פניו, הם התפתחות הטבעית הבריאה והנכונה".

ניב נבון, מנהל מסגרת חינוך בלתי-פורמלי לבני נוער מצטיינים

שומרים על אחדות שומרים על ייחודיות

איגרת אחדות בחברה הישראלית, שנשלחה מטעם מנכ"ל משרד החינוך לכל המורים בישראל.

"שלום וברכה,

הנושא השנתי שנבחר לשנת לימודים זו, הוא האחדות בחברה הישראלית. היות ואנו רואים בבחירתנו בנושא זה המשך לרצף רב שנים ודורות בו מלוות אותנו, לרע ולטוב, האחדות, הערכות ההדדית ושותפות הגורל והיעוד, אסביר במילים קצרות את ההחלטה.

את האחדות הישראלית אנו רואים כמכלול לאומי חיוני של התנסות ושל לקח. ההתנסות מוכרת לכולנו. בכל פעם שבה נפרמה אחדותנו הפנימית, באנו על עונשנו הכבד והתפזרנו לגלויות. **ובכל פעם שידענו להתאחד אל מול כל מכשול או אתגר, באנו על שכרנו ויצאנו מחוזקים מן המצר.**

ההיסטוריה מוכיחה שגם הפקת הלקח, כמו ההתנסות, נטועה בתוך לולאת קסם של למידה ושכחה, תיקון וקלקול, הצלחה וכישלון. הנה דוגמה ללקח ולשכחתו:

המסמך המכונן הראשון בתולדות הציונות, הוא, בעיניי, נוסח ההזמנה שהזמין הרצל את אורחיו, יהודים מכל קצוות תבל, להיות צירים בקונגרס הציוני הראשון שכינס בבאזל, לפני למעלה מ-120 שנה. בהזמנה לכינוס כתב הרצל **"והיום הוא, שבו יתאחדו אחינו המפוזרים בדעה אחת, יהיה יום ניצחון לתחיית לאומנו"**.

הלקח נלמד. בעיני הרצל **עצם האחדות, היא כשלעצמה הניצחון**. באמצעותה, ורק באמצעותה, ייוולד המפעל הציוני, יקרום עור וגידים, יקום ויהיה.

עשרות שנות יישום הלקח יחלפו, ושוב נשכח את הלקח, נזניח את האחדות והערבות, וניענש בעונש כבד. יהודי יקום בכיכר העיר וירצח נפש את מנהיגו הנבחר של העם.

המשותף לכל הפעמים בהן שכחנו את הלקח ונענשנו, הוא שבכולן הנסיבות הלאומיות היו כאלה שבהן רב היה, עשרת מונים, המאחד מן המפריד. ועדיין נטפלנו דווקא למפריד ונתנו לו לנהל אותנו, על אף קוטנו, עד לאסון.

האם בכוחנו לשבור אחת ולתמיד את מעגל הקסמים הזה? לא נתיימר. עם זאת, בבחירתנו בנושא זה כנושא שנתי, **אנו כן שואפים להטמיע בתודעת הדורות הבאים את חשיבותה, הכרחיותה ויתרונה העצום של האחדות**, ומתוך כך לנטוע בהם את השאיפה והמחויבות לדבוק בה, לטפח אותה ולשמור עליה מכל משמר.

אין כוונתנו לחנך לאחדות שהיא האחדה. החברה הישראלית הייתה תמיד, וגם היום, תַּצְרֵף מרהיב של אמונות, דעות, מסורות וערכים. בזה כוחה ובזה גם יופיה. כוונתנו להדגיש את שותפות הגורל והיעוד ולהעלות על נס את הערכות ההדדית, על מנת שבחסותן נקבל ברצון ובאהבה אלה את אלה, למרות ההבדלים בינינו.

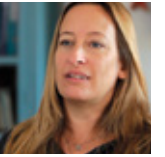
נתמקד אפוא בשינון הכלל ההיסטורי הקבוע של דברי ימי האומה: **כשאנחנו משתמשים בשוניות בינינו להפריה הדדית, ולא מניחים להן לפצל אותנו, אנחנו כובשים את הפסגות הגבוהות ביותר**. כשאנחנו נותנים לשוניות אלו להפריד בינינו, אנחנו עלולים לאבד את הכל. ונשוב ונזכיר, ללא לאות, עד כמה רב בינינו המאחד מן המפריד.

אנשי חינוך יקרים,

נושא האחדות הוא לב הלו"ז של החברה הישראלית.

יש לנו אמון מלא בכולכם, שתשכילו לנטוע את המסר בנפשות התלמידים ותעשו זאת בעדינות, באחריות ובחכמה. בזאת נבוא על שכרנו והוא לא יסולא בפז".

אור ברנשטיין

אישה בונה

עמית שלו

מעל ההבדלים

כנס "חיבור לחיים טובים" 2019 שייערך החודש זו הזדמנות של פעם בשנה לפגוש אלפי אנשים מהארץ ומהעולם, לקחת חלק במעגלי שיח, וליצור אווירה חיובית מעל הבדלי שפה, דת, מין או גזע. בואו לטעום מן החוויה הייחודית.

שני אירועים עולמיים מכנסים המוני בני אדם שונים במתחם אחד לפרק זמן קצר: המשחקים האולימפיים וכנס "חיבור לחיים טובים". האירוע הראשון עיקרו תחרות והוא ייערך בשנה הבאה בטוקיו, השני עיקרו אחדות והוא מתקיים החודש כאן אצלנו, בתל-אביב. כנס "חיבור לחיים טובים" 2019, שייפתח בטקס רשמי בבוקר יום שלישי וייחתם בערב יום חמישי, הוא אירוע שנתי המתקיים זה עשור וסוחף אליו אלפי משתתפים מכל רחבי העולם.

השנה, תחת הסלוגן "חיבור לחיים טובים", צפויים לשבת יחד במעגלי שיח מעל 6,000 איש משבעים מדינות - אפילו מדובאי ומאיראן, מיפן ומגאנה - כולם בעלי רצון משותף: לחזק את האחדות ואת החיבור של עם ישראל. ואכן מפגן חיבור שכזה, המאחד מגוון רחב כל כך של אנשים מעל חילוקי הדעות והקריעים החברתיים, מעל מגוון העדות והמגורים, מעל הדתות והמפלגות השונות, יכול להתאפשר אך ורק בזכות כוח החיבור הטמון בלימוד חכמת החיבור - חכמת הקבלה - אותה ייסד אברהם אבינו.

כנס "חיבור לחיים טובים" הוא דוגמה קטנה לעוצמה של הכוח החיובי שמתעורר כתוצאה מרצון משותף לפעול ברוח האחדות. החיבור שמתפשט בעולם הוא הכוח היחיד שמסוגל לאזן את הכוח השלילי שגורם סבל רב לאנושות בכל מישורי החיים.

באווירת הפנינג שאופפת את המתחם וכוללת ארוחות מפנקות, מוזיקה מקורית והרצאות מרתקות, תוכלו לזכות בהזדמנות נדירה להיות שותפים בעיצוב העתיד של כולנו, להרגיש את עוצמתו של הכוח האדיר של האחדות ולהגשים יחד את החלום הישראלי: לחבר את העולם כולו ללב אחד.

לילה, שקט בבית, כולם ישנים. רק את עוד מסתובבת מצד לצד. תמיד יש לך דאגה בלב. דאגה לילדים, משבר בעבודה, אולי הבעל ישן בסלון כבר כמה ימים, ואולי פשוט את בעומס יתר מכל המטלות של היומיום. ככה זה, אישה תמיד מרגישה את כל העולם על הכתפיים שלה.

אולי פעם הכול היה יותר פשוט, כשנשים חיו בעיקר בין ארבע כותלי ביתן, ארגנו בית חם ואוהב ליקרים להן. אבל הזמנים השתנו, רובנו בנוסף גם עובדות, רצות בין סידורים לקניות, ועוד לא דיברנו על הפקות מיוחדות. אז נכון, הוכחנו שאנחנו מסוגלות לתכנן, לנהל, לתכנן, ליזום, להנהיג - והכול בהצלחה מרובה.

אפילו התברגנו לעמדות המפתח. בארצנו הקטנטונת יש לנו במה להתגאות: שרת המשפטנים, נשיאת בית המשפט העליון, נגידת בנק ישראל, מנכ"לית פייסבוק ועוד נשים רבות שעשו זאת בענק. גם בזירה העולמית יש לנו נציגות עוצמתיות - אנגלה מרקל ותזרה מי, ואולי תהיה זו קיסטון ג'ליברנד שתכהן לראשונה כנשיאת ארה"ב.

אז כן, אנחנו הנשים הופכות להיות הכוח דומיננטי שמוביל את העולם, אבל כל זה לא קרה מתוך רצון להתחרות בגברים, או כדי להוכיח כמה אנחנו שוות. זאת התפתחות אחרת לגמרי. כל הפריצה וההישגים הגיעו מתוך הרגשה עמוקה, שהעיתיד הטוב של העולם כולו תלוי בנו.

למה? כי כמו שרק אישה יודעת לסדר את בני הבית בחיבור ואהבה, כך דווקא האישה יודעת לגרום לזה שנפסיק לעשות רע זה לזה בכל מישור. שנבין שאנחנו בסך הכול אחים. זו משאלת הלב המשותפת לכולנו, כל נשות העולם - להוביל את העולם לטוב.

התפקיד הזה אינו שמור דווקא לפוליטיקאיות או לנשות עסקים גדולות. זהו תפקידה של כל אחת ואחת מאיתנו, ובעיקר של כולנו ביחד. כי רק אם נעשה זאת ביחד נהפוך לכוח חיובי אדיר שיכול לחולל מהפכה אמיתית בעולם. בצורה כזאת כל אישה, מעקרת בית ועד מנכ"לית חברה, תרגיש סוף סוף מימוש עצמי אמיתי; שכל העולם הוא הבית שלה וסוף סוף היא מכוונת אותו למקום של טוב.

אז בואו נעזור לבית הזה להפוך מקום של ביטחון ושמחה, בואו ניתן לכל העולם את ההרגשה שלכל אחד יש מקום שווה בתוכו, אבל מעל כל ההבדלים יש משהו משותף שמאחד בינינו. ממש כמו במשפחה.

הזמנה לחיבור

שלושה ימים של גילוי, משמעות, לימוד וחיים טובים

חיים טוב | 21.2

ערב מרגש על בניית חברה ישראלית מאוחדת, חזקה ובטוחה, חוויה של צחוק ומוסיקה שתחשוף אתכם לעולם המקושר של המחבר.

"התמלאתי תקווה מהיכולת שלנו להתלכד כעם ולהרגיש ביטחון".

דיב סלוק, 30, איש חינוך

אישה מובילה | 20.2

ערב השני יעסוק כולו בכוח האישה, ויעניק חוויה של התחדשות, חברות, שמחה וביטחון. בערב תקבלו דרכים וכלים למימוש הכי גבוה כאישה.

"על ידי לימוד חכמת החיבור התחלתי לראות את עצמי מחדש".

דפנה בר, 45, מדריכת הורים

לקבל מהחיים | 19.2

הערב הראשון מזמין אתכם למפגש עמוק עם החיים שלכם. בערב יהיו סיפורים מעוררי השראה של אנשים שונים שמיישמים בחייהם את שיטת החיבור.

"פגשתי אנשים ערכיים שנמצאים בחיפוש דומה לשלי".

מאשה שיוביץ, 34, מתורגמנית

ימים ג'-ה' | 19-21.2.2019 | 18:30 | גני התערוכה - תל אביב

לפרטים והרשמה בקרו באתר: campus.kab.co.il/congress או חייגו: 1-700-509-209